

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119201776
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119201776.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Z. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, XXX XX L., o zaplatenie 2.437,08 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/16/2019-110 zo dňa 12.03.2020 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že o žalobe žalobcu, ktorá bola súdu prvej inštancie doručená 24.01.2019 a ktorou sa na základe úverovej zmluvy uzatvorenej so žalovaným dňa 12.7.2016 ktorou mu poskytol úver vo výške 3.000 eur domáhal zaplatenia istiny vo výške 2.437,08 eura, zmluvného kapitalizovaného úroku vo výške 99,92 eura, kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 1,26 eura, zmluvného úroku vo výške 12 % ročne z istiny 2.437,08 eura od 29.12.2018 (28.12.2018 predčasné zosplatenie) do zaplatenia, žiadal priznať aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených istiny a nezaplatených kapitalizovaných úrokov od 29.12.2018, ako aj trov konania. Rozhodol rozsudkom č.k. 16Csp/16/2019-53 zo 06.06.2019, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.437,08 eura, kapitalizovaný zmluvný úrok vo výške 99,92 eura, kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 1,26 eura a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených istiny 2.437,08 eura od 29.12.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Na odvolanie žalobcu vo vzťahu k zamietavému výroku Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudkom č.k. 9Co/86/2019-87 zo dňa 21.11.2019 potvrdil rozsudok v tej časti zamietavého výroku, ktorým súd prvej inštancie nepriznal úrok z omeškania 5 % ročne z nezaplatených kapitalizovaných úrokov 99,92 eura, vo zvyšku zamietavého výroku a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V štádiu po zrušení rozsudku v časti, súd prvej inštancie doplnil dokazovanie a zistil, že dňa 12.07.2016 bola uzavretá písomná úverová zmluva medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom.

Žalovanému bol poskytnutý úver 3.000 eur s úrokovou sadzbou 12% ročne. Žalovaný sa zaviazal úver uhradiť 96 mesačnými splátkami po 48,78 eura, pričom splatnosť poslednej splátky bola stanovená na 25.06.2014. Celkovo mal žalovaný zaplatiť žalobcovi 4.832,88 eura. V zmluve je uvedená aj RPMN 14,64 % a jej priemerná hodnota 15,19%. Listom zo dňa 25.10.2018 označeným ako opakované upozornenie, žalobca žiadal žalovaného o zaplatenie dlžnej sumy vo výške 78,98 eura najneskôr do 30.10.2018. Listom zo dňa 28.12.2018 žalobca úver predčasne zosplatnil a vyzval žalovaného na úhradu jeho dlhu vyčísleného na sumu 2.598,26 eura spolu s poplatkom za výzvu vo výške 30 eur. Žalovaný na istinu doposiaľ uhradil 562,92 eura, na úroky 705,36 eura a na poistnom 0 eur.

Z vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie vo vzťahu k zmluvnému úroku 12 % z istiny 2.437,08 eura po zosplatnení, t.j. po 28.12.2018 k tomu, že tento nárok žalobcu je potrebné zamietnuť, pretože bez pochyb je to, že za úver možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov, t.j. úverové obdobie. Zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu, teda do splatnosti, podľa jeho predstáv poskytnúť úver a žiadať si za to dohodnuté úroky. Od počiatku sú v záujme dodávateľa úroky na dohodnutú dobu, a to až do splatnosti úveru. Rovnako zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ právo splatnosť posunúť. Niet však zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania aj po dobe splatnosti. Ak úrok nie je splatný do splatnosti, zákon priznáva za zadržiavanie finančných prostriedkov sankcie, a to či už zákonné, napr. úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom, alebo zmluvné (napr. dohodnutú zmluvnú pokutu).

Prípadná dohoda o úrokoch po splatnosti popri ďalších úrokoch za omeškania a ďalších sankciách indikuje neprímeraný nárast dlhu v neprospech spotrebiteľa. Je potom nevyhnutná otázka vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody ohľadom úrokov popri úrokoch z omeškania a prípadných ďalších sankciách. Takýto odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškania či iných sankciách, je v neprospech žalovaného. Zákon totiž umožňuje po splatnosti priznať úroky z omeškania v zmysle § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Dohodnutý úrok predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi istinu k dispozícii. Tento zisk predstavuje práve dohodnutý úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Takýto úrok predstavuje kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Teda zosplatnením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, s ktorou môže disponovať. Tým stráca veriteľ nárok na úroky za požičané peňažné prostriedky od spotrebiteľa. Ak teda spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili ak by spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov. Inak by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Išlo by teda o stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky ako keby k zmene záväzku nedošlo. Spotrebiteľ by nemal žiadne garantované práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše došlo by k hrubej nadváhe veriteľa ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky, a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potenciálnej nečinnosti. Takéto správanie dodávateľa nemôže byť podporované a nemôže požívať právnu ochranu. Poukázal taktiež na to, že v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa jedná o synalagmatický právny vzťah, účinným prejavom vôle veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka zaniká právo dlžníka užívať veriteľove peniaze a tým zaniká tomu korešpondujúca povinnosť dlžníka platiť z poskytnutej istiny riadne úroky. Naopak, po účinnom vyhlásení predčasnej splatnosti podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka nastupujú mechanizmy sankčné, ktorými ex lege sú úroky z omeškania (ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) z nevrátenej istiny a nárok na náhradu škody (ust. § 519 Občianskeho zákonníka), ktorú však možno požadovať len pokiaľ nie je krytá úrokmi z omeškania alebo poplatkom z omeškania. Podľa súdu prvej inštancie naviac priznaním zmluvného úroku po zosplatnení by sa zhoršilo postavenie spotrebiteľa, čo by odporovalo ustanoveniu § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odporovalo by to § 519 Občianskeho zákonníka.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a), b) d), na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 53 ods. 9, § 519, § 565, § 121 ods. 3, § 54 ods. 1.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2 CSP. Uviedol, že žalobca mal vo veci plný úspech keďže žalovaný mal úspech len v zanedbateľnej časti zmluvného úroku vo výške 12 % ročne z istiny po zosplatnení a v úroku z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatených kapitalizovaných úrokov v sume 99,92 eura, preto podľa súdu prvej inštancie vzniklo žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, majúci za to, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ako aj odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa žalobcu pokiaľ súd prvej inštancie tvrdí, že žalobca nemá nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru, poukázal na to, že tento názor je v rozpore so zákonnými ustanoveniami aj názormi právnej vedy. Podľa žalobcu ust. § 497 Obchodného zákonníka jednoznačne upravuje povinnosť dlžníka platiť úroky do vrátenia prostriedkov, nepriama podmienenosť povinnosti platenia zmluvného úroku držbou peňažných prostriedkov vyplýva z ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve a úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. To, že povinnosťou zaplatiť zmluvou dohodnutý úrok aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru má aj spotrebiteľ vyplýva aj z § 16 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z.. Toto ustanovenie spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, preto musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Podľa žalobcu sa teda povinnosť splatenia úrokov spája s obdobím skutočnej držby peňažných prostriedkov a z právnej úpravy nevyplýva, že by po zosplatnení nárok nad zmluvou dohodnutý úrok nemal mať. V tejto súvislosti poukázal na to, že navrhovaná zmena Občianskeho zákonníka Zákonom č. 106/2014 Z.z. sa týkala toho, že v § 53 ods. 9 mala sa na konci pripojiť veta, že úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565. Táto navrhovaná zmena však nebola nikdy legislatívne prijatá a Zákon č. 106/2014 Z.z., ani žiadna iná zákonná novelizácia, takéto ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu neobsahuje. Fakt, že uvedený návrh nikdy nebol prijatý vo forme zákona len dokazuje, že zákonodarca nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil čo jednoznačne potvrdzuje jeho dôvodnosť. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/113/2018 z 30.07.2019, v ktorom najvyšší súd odkázal na judikatúru Súdneho dvora a jednoznačne uviedol, že právny záver, podľa ktorého má veriteľ nárok na zmluvný (obchodný) úrok z úveru bez ohľadu na zosplatnenie dlhu a to aj popri nároku na úrok z omeškania pričom tento nárok trvá až do úplného splatenia poskytnutých finančných prostriedkov dlžníkom. Z rozhodnutia vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania. V odvolaní poukázal na viacero rozhodnutí odvolacích súdov Slovenskej republiky, z ktorých má vyplývať relevantnosť jeho názoru v tom zmysle, že veriteľ má nárok na zmluvne dohodnuté úroky aj po zosplatnení úveru.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktorému rozhodnutie súdu prvej inštancie predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 18.06.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu bolo nedôvodné.

5. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu; určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých odvolací súd je oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, to či súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil vychádzajúc z toho, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom

prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

6. Odvolacia argumentácia žalobcu, vychádzajúc z jej obsahu a tvrdení o pochybeniach súdu prvej inštancie, bola založená na argumentácii spočívajúcej v tom, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávnych skutkových zistení a nesprávnym je aj právny záver, ku ktorému dospel.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Nesprávne skutkové zistenie sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

9. Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozsudku, zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatuje zistenie takého skutkového stavu, ktorý vyplynul z dôkazov predložených súdu do času, než súd prvej inštancie o žalobe žalobcu rozhodol, pričom konštatuje taktiež správnosť jeho právneho posúdenia.

10. Vo vzťahu k odvolacej námietke spočívajúcej v tvrdení o tom, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol pokiaľ neuložil žalovanému zaplatiť žalobcovi zmluvne dohodnutý úrok za obdobie po splatnosti úveru odvolací súd uvádza, že úverová zmluva, nárok z ktorej bol predmetom konania, je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, v ktorej žalobca je v postavení dodávateľa v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom keďže pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Na predmetnú zmluvu preto bolo nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Odvolací súd nepopiera, že úver je absolútnym obchodom, posudzovaný nárok sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou regulovanou osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol pokiaľ žalovanému neuložil platiť zmluvne dohodnutý úrok za obdobie po tom, čo žalobca vyhlásil splatnosť úveru. V tejto súvislosti poukazuje na závery vyslovené Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí 6Co/87/2017 z 26.04.2018, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a nevidí preto dôvod na odklon od týchto záverov. Krajský súd v Prešove v predmetnom rozhodnutí konštatoval, že otázka platenia úrokov dojednaných ako cena a odplata za úverovú službu v spotrebiteľskom vzťahu v období po splatnosti úverovej istiny je zásadnou právnou otázkou. Pokiaľ sa žalobca dovoláva nároku na odplatné úroky ako odmeny za užívanie istiny, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých zmluve, treba uviesť, že tento stav netrvá nakoľko došlo k zmene záväzku predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa pre neplatenie žalovaného. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia v spojení s využitím práva podľa a za podmienok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnému zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa, bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou obsahu záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojim jednostranným adresovaným právnym úkonom. Veriteľ tým navodil stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžníci nemajú právo vrátiť v režime výhody splátok. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Žalobcovi preto patria nároky z porušenia práva podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a Nariadenia vlády Slovenskej republiky 87/1995 Z.z.

V prejednávanej veci žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru listom zo dňa 28.12.2018 po predchádzajúcom upozornení z 25.10.2018, z jeho strany tak jednostranným úkonom došlo k určeniu

lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd preto dospel k záveru, že pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na zmluvné úroky po tomto dátume, jeho nárok nie je opodstatnený. Po zosplatnení nastupuje už len režim platenia úrokov z omeškania ako sankčný následok. Zo žiadneho ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov nevyplýva pravidlo, podľa ktorého má dlžník v spotrebiteľskom vzťahu povinnosť platiť cenu služby v podobe úroku aj za obdobie po splatnosti pohľadávky.

11. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, majúc ho za rozsudok vo výroku vo veci samej za vecne správny ako aj vecne správny v súvisiacom výroku, o nároku na náhradu trov konania, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, k odvolaniu sa však nevyjadril, zo spisu ani nevyplýva, že by mu s odvolacím konaním vznikli nejaké trovy. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Vychádzal pritom z článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu. Rozhodovanie najskôr postupom podľa § 262 v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli by bolo zjavné nielen nelogické, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 2 : 1; odlišné stanovisko predsedníčky senátu je v súlade s ust. § 394 ods. 1 CSP z dôvodu nesúhlasu s väčšinovým rozhodnutím senátu pripojené k rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.